

שיחת ש"פ נח תנש"ב

- 1 ו. ע"פ האמור לעיל שבשבוע דפרשת נח כלולה העבודה דכל השנה כולה כפי שהיא בפועל, מובן, שיום
2 הש"ק פרשת נח הוא הזמן המתאים לחשבון-צדק של העבודה בפועל דהשנה החדשה שנמצאים כבר
3 בתוכה – לבחון כל פרטי עניני העבודה דששת ימי המעשה ודיום השבת (הכוללים כל ימי השבוע דכל השנה),
4 על מנת לתקן ולהשלים כל עניני העבודה בפועל בתכלית השלימות¹.
- 5 ויש לומר, שעשיית החשבון-צדק בשבת פרשת נח על השבוע הראשון של העבודה בפועל, צ"ל באופן
6 המתאים לתוכנה של העבודה בפועל – שעיקרה ותכליתה לגלות בעולם דרגת האלקות שלמעלה מהעולם,
7 "הוי' הוא האלקים"².
- 8 ולהעיר, שענין זה מודגש גם בעבודת התשובה³ (לאחרי הקדמת החשבון-צדק) – "שובה ישראל עד הוי'
9 אלקיך", שהתשובה היא באופן שהוי' נעשה אלקיך, ועד לשלימות התשובה ביוהכ"פ שסיומו וחותמו
10 באמירת ז"פ "הוי' הוא האלקים", ובהתאם לכך, נעשה גם החשבון-צדק באופן נעלה יותר, כדלקמן.
- 11 ז. ובהקדמה:
- 12 הכלל ש"כל ישראל בחזקת כשרות" הוא (בעיקר) בנוגע להזולת (כפי שמצינו להלכה בנוגע לעדות וכיו"ב),
13 אבל בנוגע לעצמו, אין לסמוך על ה"חזקת כשרות", אלא צריך לבחון (מזמן לזמן) מעמדו ומצבו ע"י עשיית
14 חשבון-צדק בנוגע לכל פרטי עניניו במחשבה דיבור ומעשה, ולקבל על עצמו לתקן ולהשלים הענינים
15 הדורשים תיקון ושלימות, ועוד והוא העיקר, לתקנם ולהשלימם במעשה בפועל, ש"המעשה הוא העיקר".
- 16 והתיקון במעשה בפועל נוגע ושייך להתשובה עצמה – דאף ש"עיקר התשובה בלב", וכהפס"ד בגמרא שע"י
17 הרהור תשובה נעשה צדיק (ויתירה מזה: "צדיק גמור"), ה"ז מפני שההרהור תשובה שבלב הוא באופן שכולל
18 (בכח) ההמשך שלאח"ז עד למעשה בפועל (שהוא העיקר).
- 19 וענין זה מודגש יותר בתשובה על ענינים שבין אדם לחבירו (שבהם מודגשת יותר פעולת התורה בעולם) –
20 ש"אינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחבירו מה שהוא חייב לו וירצהו", כמ"ש "והשיב את הגזילה אשר גזל".
21 ולדוגמא בגזילה בדקות, ש"נתן לו (שלום) ולא החזיר (שלום) . . גזילת העני בבתיכם", גם כשהסיבה שלא
22 החזיר לו שלום היא מפני שהי' עסוק וטרוד בענין של מצוה (ויתכן שבגלל זה לא הבחין בו), ובודאי שלא
23 התכוין לפגוע בו ח"ו, מ"מ, כיון שבפועל היתה לחבירו נפילת הרוח, צריך לפייסו ולרצותו.
- 24 . . וכיון שהחשבון-צדק הוא באופן שמפשפש בפרטי עניניו, ומשתדל ועוסק בתיקונם במעשה בפועל – הרי
25 הוא (בשעת מעשה) במעמד ומצב של מדידה והגבלה, לפי ערך וביחס להמדידה וההגבלה דפרטי עניניו
26 שמונח ועוסק בהתיקון שלהם, כל פרט ופרט לפי ענינו.
- 27 וישנו אופן נעלה יותר – שתמורת הפשפוש במעשיו ה"ה מתעלה לדרגא ועולם נעלה יותר, להיות מונח לגמרי
28 בתפלה ותורה כו', ובדרך ממילא ידחו ויתבטלו הענינים הבלתי-רצויים, כיון שמעט אור דוחה הרבה חושך,

¹ בסיבת הדיבור על חשבון נפש בשבת זו (ש"פ נח), יש להעיר מהמדובר בשיחות שלפנ"כ, מתחיל משיחה דעקב תנש"א (אות י"ב) בענין "בואו ונחשוב חשבוננו של עולם" ושם (אות י"ז) ובהמשך השיחות שלאח"ז שלכן הגאולה מוכרחה (בתוקף של נבואה. שיחה דש"פ שופטים) לבוא תיכף ומיד ממש ולפני הסיום דשנה זו (תנש"א).

לפ"ז י"ל, שבשנה זו (תשנ"ב), יסוד העבודה של השנה היא העבודה בפועל (ענינו דש"פ נח, כמבואר בשיחה) הקשור לגאולה שהייתה אמורה לבוא כבר לפני התחלת השנה.

² הקשר ד"הוי' הוא האלקים" לש"פ נח נתבאר לעיל בשיחה.

³ הקשר דתשובה לש"פ נח נתבאר לעיל בשיחה.

1 ועאכו"כ הרבה אור; אבל לאידך, באופן זה לא מודגש התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים, כיון שאינו
2 מתעסק בהם.

3 והשלימות האמיתית היא בחיבור ב' המעלות גם יחד – שהחשבון-צדק התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים
4 ע"י ההתעסקות בהם, היא, מתוך תנועה של התעלות לדרגה נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בהמדידה
5 וההגבלה דכל פרט ופרט לפי ענינו, שיהי' באופן המתאים לדרגה העליונה – ע"ד ובדוגמת ובהתאם להמשכה
6 והגילוי דשם הוי' בשם אלקים, שנעשית בעבודה בפועל בפרשת נח.

7 ויש להוסיף, שענין זה נוגע גם לשלילת רגש של צער ומרירות כתוצאה מהחשבון-צדק (כשרואה שיש ענינים
8 הצריכים תיקון) – כיון שנרגש אצלו בעיקר (לא החסרון שבענינים הפרטיים, אלא) תנועת ההתעלות לדרגה
9 נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בעניניו הפרטיים, ובעומק יותר, שנרגש אצלו שכוונת הירידה למעמד ומצב
10 הדורש תיקון היא בשביל השלימות שנעשית ע"י התשובה, שמתגלה בפועל תוקף ההתקשרות של יהודי עם
11 הקב"ה גם בהיותו במצב ירוד, ע"ד ובדוגמת השלימות דשם הוי' כשנמשך ומתגלה בפועל גם ב(הצמצום
12 והירידה ב)שם אלקים, ולכן, נעשה החשבון-צדק והתשובה מתוך רגש של שמחה ותענוג⁴.

13 ט. והדגשה יתירה בכהנ"ל – בנוגע לחשבון-צדק בשבת פרשת נח בשנה זו:

14 ובהקדמה – שכיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח
15 הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-
16 צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית
17 והשלימה בפועל ממש!⁵

18 ובפרטיות יותר:

19 גם כשידע איניש בנפשי' מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של
20 נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני"י במשך
21 כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי' "במעשינו ועבודתינו (ד) כל
22 זמן משך הגלות") – נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו
23 של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שבודאי צריך לתקנו ולהשלימו,
24 אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון
25 שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה
26 האמיתית והשלימה.

27 ובסגנון אחר: כללות בני"י שהם "קומה אחת שלימה" נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו
28 ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או
29 חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח)
30 לרפא לרפאות", כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"), ועד
31 לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי מלמפע⁶.

⁴ הערה 65:

ויש לומר, שענין זה מודגש בהחשבון-צדק והתשובה שבשבת פרשת נח יותר מאשר בהחשבון-צדק והתשובה דאלול ותשרי.

ומהטעמים לזה – בפשטות – שהחשבון-צדק דאלול ותשרי, להיותו בסיוע העבודה בפועל דכל השנה, עיקרו תיקון העבר (אף שהוא גם הכנה לשנה הבאה), משא"כ החשבון-צדק שבשבת פרשת נח, להיותו בסיוע העבודה בפועל של השבוע הראשון שכולל (בכח) השבועות דכל השנה, עיקרו קבלה על להבא בנוגע לעבודה בפועל שתהי' במשך השבועות הבאים.

⁵ כלומר: היות שהחשבון-צדק הוא מתוך התעלות לדרגה נעלית יותר (כמ"ש לעיל בשיחה), לכן מסקנת החשבון – בימינו – הוא בענינה של דרגה הנעלית, והוא – שצריכה הגאולה לבוא, כי ע"י מסקנה זו אודות הדרגה הנעלית (גאולה) זה יועיל גם לעניני הפרט, כמבואר בהמשך.

⁶ לכאורה הכוונה, שע"י ההתעלות לדרגה הנעלית יותר (מצבו של הכלל) מגיעים בקל יותר לשלימות הרפואה של עקירת החולי למפע גם בעניני הפרט.

[מאידך, אף שמסקנת החשבון-צדק הוא בנוגע לענינו של הכלל, אין להתעלם מעניני הפרט (עד לחשבון-צדק על ענין של פגיע ברגשי חברו כו') וכמבואר בארוכה באות ז' לעיל].

1 ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה
2 לאחרי שעברו כמה עשיריות שנים . . ועאכו"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב . . הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל
3 הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!⁷

4 *

5 י. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה
6 בזהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל . .

7 . . "לפי שישראל בגלותן אינן זוכין לראות פני שכינה ורחוקה מקבלתה, אבל חידוש הלבנה הוא סימן לישראל
8 שהם עתידים להתחדש כמותה לפאר ליוצרים בקיבול פני שכינה . . ולזה כשאנו מברכין על החודש בזמנו
9 שהוא סימן שאנו עתידין להתחדש כמותה, הרי אנו כאילו מקבלין פני השכינה". וזהו גם מהטעמים שאומרים
10 בקידוש לבנה "דוד מלך ישראל חי וקיים", "שמלכותו נמשל ללבנה, ועתיד להתחדש כמותה, וכנסת ישראל
11 תחזור להתדבק בבעלה שהוא הקב"ה דוגמת הלבנה המתחדשת עם החמה, שנאמר שמש ומגן ה', ולכן עושין
12 שמחות רקודין בקידוש החודש דוגמת שמחת נישואין".

13 יב. עפ"ז מובן, שכשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי'
14 תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"ט) – צריך הדבר
15 להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה⁸, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית
16 והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

17 ובפרטיות יותר :

18 לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך, גם
19 באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש
20 לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד, אחר ז' ימים למולד, ובמוצאי שבת, "אם ליל
21 מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . . אבל אם הוא אח"כ אין ממתניין עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או
22 ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן", ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט

⁷ הם הדברים עצמם שלעיל (תחילת אות זה) שמסקנת החשבון צדק היא שהגאולה צריכה לבוא, אלא כאן מפרט הדבר בפרטיות יותר על משיח, והיינו בפשטות, כי התגלות הגאולה היא הרי ע"י משיח.

וכך גם בהמשך השיחה להלן בענין "ובקשו כו' דוד מלכם" הרי ההדגשה היא על משיח, וכן גם בשיחות שלהלן דש"פ וירא, חי"ש ותולדות, ההדגשה שם היא הכול על משיח (ולא כ"כ על גאולה). לכן מתאים כאן במסקנת החשבון-צדק שתהי' הדגשה על משיח דוקא.

וזה שאין הדבר תלוי אלא במשיח לא בא למעט את ענין העבודה מאתנו, ובדיוק כמו שמסקנת החשבון-צדק שהגאולה צריכה לבוא (שלעיל תחילת האות) לא ממעטת את ענין העבודה מאתנו (אף שהגאולה תבוא רק בידי שמים), וכמ"ש בהערה הבאה.

⁸ דהיינו, כשם שמבואר לעיל (אות ט') במטרת החשבון-צדק, שהוא (לא עבור הקב"ה או משיח, אלא הוא עבורנו) בכדי שתיקון הענינים שלנו יהי' בנקל יותר (ביידענו שתיכף באה הגאולה), כך גם מבאר כאן, שמסקנת החשבון צדק (שאין הדבר תלוי אלא במשיח) צריך להביא לתוספת עבודה אצלנו בענין "ובקשו כו'".

ולהעיר: כללות הענין שדבר התלוי בהקב"ה (או במשיח) מחייב ענין העבודה מאתנו, מבואר בכ"מ:

ע' לדוגמא שיחת כ"ח סיון תנש"א, סוף אות ח', סה"ש ע' 646:

הייחוד של כל יהודי בתור יחיד עם עצמות ומהות – כך שמהווים מציאות אחת ממש, באחדות אמיתית – "והיו לבשר אחד" עד באופן דיחיד, עד – למעלה מיחיד . . התוצאה שיוצאת מזה . . יהודי נעשה (בגופו ובנשמתו) "שותף להקב"ה" (באופן של התאחדות) בכל עניניו של הקב"ה, כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כל יהודי, ודוקא בתור נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתינו" באה הגאולה, וצריך להגיע כביכול לכך שכל יהודי יסכים לזה, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם" אלא שישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל שגאולה מלשון גילוי – הגילוי של אלופות של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י העבודה של יהודי בגלות).

ובשיחת ש"פ תבוא תנש"א, אות י"ד:

אף שידוע פתגם רבותינו נשיאינו ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא מרצון ה' כו'" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי "חד" עם קוב"ה, אין לו את רצונו הפרטי . . רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה, יש בכחו של יהודי (פעול שהקב"ה י) בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

1 בימות החורף – ונהרא נהרא ופשטי', ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת
2 רב מורה-הוראה שעל אתר).

3 ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י
4 ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם
5 אמן".

6 יג. . . ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך",
7 לארצנו הקדושה . . . ארץ עשר אומות, ובארצנו הקדושה עצמה . . . ושם גופא – "אל מקום המזבח" . . . "ושם
8 נעשה לפניך . . . כמצות רצונך", כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכינה – "יראה
9 אל אלקים בציון", ויתירה מזה, "יראה גו' אל פני האדון הוי'", כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים
10 שמודגש בקידוש לבנה (כנ"ל סי"א), "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים"
11 שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד
12 מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל: הוי' הוא האלקים, הוי' הוא
13 האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה
14 הבאה בירושלים!

קטעים מלוקטים ונקודות עיקריות

משיחת ש"פ נח תנש"ב

עם ביאור משולב בין הדברים

1. קטעי השיחה מתחילות מאות ו'.
2. הביאורים מופיעים – בקטעים בפני עצמם, בפונט שונה ומופנים פנימה קצת.
3. בתחילת כל ביאור – ציין מקום דברים המתבארים.
4. כמוכן, הביאורים הם לפענ"ד של הכותב לבד.
5. כדי לא לעכב על ההוצאה, לא צוינו המקורות במילואן.

ו. ע"פ האמור לעיל שבשבוע דפרשת נח כלולה העבודה דכל השנה כולה כפי שהיא בפועל, מוכן, שיום הש"ק פרשת נח הוא הזמן המתאים לחשבון-צדק של העבודה בפועל דהשנה החדשה שנמצאים כבר בתוכה – לבחון כל פרטי עניני העבודה דששת ימי המעשה ודיום השבת (הכוללים כל ימי השבוע דכל השנה), על מנת לתקן ולהשלים כל עניני העבודה בפועל בתכלית השלימות⁹.

ויש לומר, שעשיית החשבון-צדק בשבת פרשת נח על השבוע הראשון של העבודה בפועל, צ"ל באופן המתאים לתוכנה של העבודה בפועל – שעיקרה ותכליתה לגלות בעולם דרגת האלקות שלמעלה מהעולם, "הוי' הוא האלקים"¹⁰.

ולהעיר, שענין זה מודגש גם בעבודת התשובה¹¹ (לאחרי הקדמת החשבון-צדק) – "שובה ישראל עד הוי' אלקיך", שהתשובה היא באופן שהוי' נעשה אלקיך, ועד לשלימות התשובה ביוהכ"פ שסימו וחותמו באמירת ז"פ "הוי' הוא האלקים", ובהתאם לכך, נעשה גם החשבון-צדק באופן נעלה יותר, כדלקמן.

ז. ובהקדמה:

קטעים הבאים. מבאר שיסוד החשבון-צדק והתחלתו הוא מענינו של היחיד והפרט.

הכלל ש"כל ישראל בחזקת כשרות" הוא (בעיקר) בנוגע להזולת (כפי שמצינו להלכה בנוגע לעדות וכיו"ב), אבל בנוגע לעצמו, אין לסמוך על ה"חזקת כשרות", אלא צריך לבחון (מזמן לזמן) מעמדו ומצבו ע"י עשיית חשבון-צדק בנוגע לכל פרטי עניניו במחשבה דיבור ומעשה, ולקבל על עצמו לתקן ולהשלים הענינים הדורשים תיקון ושלימות, ועוד והוא העיקר, לתקנם ולהשלימם במעשה בפועל, ש"המעשה הוא העיקר".

⁹ בסיבת הדיבור על חשבון נפש בשבת זו (ש"פ נח), יש להעיר מהמדובר בשיחות שלפנ"כ, מתחיל משיחה דעקב תנש"א (אות י"ב) בענין "בואו ונחשוב חשבוננו של עולם" ושם (אות י"ז) ובהמשך השיחות שלאח"ז – שלכן הגאולה מוכרחה (בתוקף של נבואה. שיחה דש"פ שופטים) לבוא תיכף ומיד ממש לפני הסיום דשנה זו (תנש"א).

לפ"ז י"ל, בשנה זו (תשנ"ב), יסוד העבודה של כל השנה, היא עבודה בפועל (ענינו דש"פ נח, כמבואר בשיחה) שקשורה לגאולה בפועל – שהייתה אמורה לבוא בפועל עוד לפני התחלת השנה.

¹⁰ הקשר ד"הוי' הוא האלקים" לש"פ נח נתבאר לעיל בשיחה.

¹¹ הקשר דתשובה לש"פ נח נתבאר לעיל בשיחה.

והתיקון במעשה בפועל נוגע ושייך להתשובה עצמה – דאף ש"עיקר התשובה בלב", וכהפס"ד בגמרא שע"י הרהור תשובה נעשה צדיק (ויתירה מזה: "צדיק גמור"), ה"ז מפני שההרהור תשובה שכלב הוא באופן שכולל (בכח) ההמשך שלאח"ז עד למעשה בפועל (שהוא העיקר).

קטע הבא. נוקט כדוגמא על דבר שצריך תיקון, ענין בהנהגה **שבין אדם לחברו** (וכמו שכותב, כי בזה "מודגש יותר פעולת התורה בעולם"), ובזה גופא נוקט ענין בהנהגה, שבעצם, מצד האדם עצמו, הנהגתו הייתה **בצדק** לגמרי (כי הי' טרוד במצוה ולא הבחין בחברו בו), אעפ"כ, כיון שלחברו הייתה נפילת רוח ע"ז, צריך הוא לפייסו בו'.

[זאת אומרת במילים אחרות לכאורה, בעבודה שמדוברת לעיל (על גלגול אלקות **בעולם** בו') לא נוגע כ"כ צדקת ההנהגה שלו, אלא רושם הנהגתו **על השני**. לכן כל זמן שהוא לא חש את מצבו של השני ואינו מציע עצמו לפני השני **לפי מצבו ומהלך מחשבתו**, הוא לא ביצע את עבודתו בשלימות].

וענין זה מודגש יותר בתשובה על ענינים שבין אדם לחבירו (שבהם מודגשת יותר פעולת התורה **בעולם**) – ש"אינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחבירו מה שהוא חייב לו וירצהו", כמ"ש "והשיב את הגזילה אשר גזל". ולדוגמא בגזילה בדקות, ש"נתן לו (שלום) ולא החזיר (שלום). . . גזילת העני בבתיכם", גם כשהסיבה שלא החזיר לו שלום היא מפני שהי' עסוק וטרוד בענין של מצוה (ויתכן שבגלל זה לא הבחין בו), ובודאי שלא התכוין לפגוע בו ח"ו, מ"מ, כיון שבפועל היתה לחבירו נפילת הרוח, צריך לפייסו ולרצותו.

. . . וכיון שהחשבון-צדק הוא באופן שמפשפש בפרטי עניניו, ומשתדל ועוסק בתיקונם **במעשה בפועל** – הרי הוא (בשעת מעשה) במעמד ומצב של מדידה והגבלה, לפי ערך וביחס להמדידה וההגבלה דפרטי עניניו שמונח ועוסק בהתיקון שלהם, כל פרט ופרט לפי ענינו.

קטע הבא. מציע אופן נעלה יותר בתיקון עניני עצמו, והוא, שאינו מתייחס כלל למומי וחסרונות עצמו לבדקם ולבוחנם בכדי לתקנם, אלא הוא משליך עצמו לגמרי בעניני תורה ותפלה (וקיום המצוות וכו') כך שבדרך ממילא למעשה ובהכרח יתמעטו החסרונות שלו מצד **אי-נתינת המקום להם** מרוב התעסקותו בעניני תורה ותפלה בו', אך בזה לא תיקן את **מהותו הפרטי**.

וישנו אופן נעלה יותר – שתמורת הפשפוש במעשיו ה"ה **מתעלה** לדרגא ועולם נעלה יותר, להיות מונח לגמרי בתפלה ותורה כו', **ובדרך ממילא** ידחו ויתבטלו הענינים הבלתי-רצויים, כיון שמעט אור דוחה הרבה חושך, ועאכ"כ הרבה אור; אבל לאידך, באופן זה לא מודגש התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים, כיון שאינו מתעסק בהם.

קטע הבא. מסיק ששלימות העבודה היא בחיבור ב' האופנים יחד.

זאת אומרת: אף שהאדם הוא במצב **ירוד**, ושלכן לפי מצבו באמת, הוא רחוק מאוד מדרגה הנעלית יותר של השלכת עצמו לגמרי לעניני תורה ותפלה (לפני שתיקן לגמרי את כל עניניו ומומי עצמו), אעפ"כ, כיון **שיודע** הוא על הדרגה נעלית יותר וממילא הוא גם שואף אלי', לכן גם במצבו עכשיו – של תיקון עניניו הפרטיים – הוא לא **נתפס בהגבלות והמצרים** של הפרט, ובכך העבודה בתיקון עניניו – היא קלה הרבה יותר.

והשלימות האמיתית היא בחיבור ב' המעלות גם יחד – שהחשבון-צדק התיקון והשלימות דהענינים הפרטיים ע"י ההתעסקות בהם, היא, מתוך תנועה של התעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בהמדידה וההגבלה דכל פרט ופרט לפי ענינו, שיהי' באופן המתאים לדרגא העליונה – ע"ד ובדוגמת ובהתאם להמשכה והגילוי דשם הוי' בשם אלקים, שנעשית בעבודה בפועל בפרשת נח.

ויש להוסיף, שענין זה נוגע גם לשלילת רגש של צער ומרירות כתוצאה מהחשבון-צדק (כשרואה שיש ענינים הצריכים תיקון) – כיון שנרגש אצלו בעיקר (לא החסרון שבענינים הפרטיים, אלא) תנועת ההתעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בעניניו הפרטיים, ובעומק יותר, שנרגש אצלו שכוונת הירידה למעמד ומצב הדורש תיקון היא בשביל השלימות שנעשית ע"י התשובה, **שמתגלה בפועל** תוקף ההתקשרות של יהודי עם הקב"ה גם בהיותו במצב ירוד, ע"ד ובדוגמת השלימות דשם הוי' כשנמשך ומתגלה בפועל גם ב(הצמצום והירידה ב)שם אלקים, ולכן, נעשה החשבון-צדק והתשובה מתוך רגש של שמחה ותענוג¹².

ט. והדגשה יתירה בכהנ"ל – בנוגע לחשבון-צדק בשבת פרשת נח בשנה זו:

ובהקדמה – שכיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

קטע שלמעלה. הדברים לכאורה דורשים ביאור:

כי הרי התחיל (לעיל אות ז') בענין של חשבון-צדק אודות מצבו של היחיד והפרט (ורק הוסיף לבאר שהפרט צריך להתעלות גם למצבו של הכלל), וכאן מסיים עם חשבון-צדק שעל הכלל – שצריך גאולה!

אך הדברים מבוארים (בעצם לעיל ו) בהמשך השיחה שלהלן, שמסקנת החשבון-הצדק שעל הכלל (שהגאולה צריכה לבוא) **חיובית היא ממש** לתיקון עניני הפרט, כך שאינם דברים נפרדים כלל, וכמו שיתבאר.

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני"י במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי" במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות") – **נסתיימה ונשלמה**, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שבודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

שורה האחרונה בקטע שלמעלה. הדברים לכאורה דורשים ביאור: זה שהגאולה עומדת לבוא **תיכף ומיד**, הוא הרי ענין שיהי' **בעתיד** (אלא בעתיד גופא הוא יהי' באופן דתיכף ומיד ממש), א"כ, איך היא מועלת לתיקון עניני הפרט של **עכשיו ובהווה שלפני** התגלות הגאולה!?

אך הענין מבואר בשיחות (דשנת תנש"א ו) בבכ"מ, שהיות שהגאולה עומדת לבוא תיכף ומיד ממש, היא פועלת כבר גם עכשיו על **זמן ההווה**. עי' שיחת ש"פ הגדול תש"נ, ושיחת ש"פ תצא תשנ"א, ועוד.

עוד זאת מבואר (בשיחת ש"פ בלק תנש"א, ועוד), שזה שהגאולה פועלת גם על זמן ההווה, צריך להתבטאות גם בעבודה **שלנו**, והוא שכבר **עכשיו צריכים אנו לחיות עם ימוה"מ**.

והעיקר בכל זה: היות שכל המציאות דימוה"מ תלוי **במעשינו ועבודתנו**, לכן החיות שלנו עכשיו בימוה"מ, היא גופא שפועלת **ביאתה של הגאולה בפועל** (כמבואר כ"ז בשיחת ש"פ שמיני נ"א, תולדות ושמות נ"ב, ועוד).

לפ"ז – בעניננו: ע"י תיקון עניני הפרט מתוך המודעות על מצב הכלל שהגאולה עומדת לבוא, זה גופא יפעל התגלותה ופועלתה של הגאולה¹³ **בעניני וחיי הפרט**.

ובסגנון אחר: כללות בני"י שהם "קומה אחת שלימה" נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות", כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי **מלמפרע**.

ויש לומר, שענין זה מודגש בהחשבון-צדק והתשובה שבשבת פרשת נח יותר מאשר בהחשבון-צדק והתשובה דאלול ותשרי.

ומהטעמים לזה – בפשטות – שהחשבון-צדק דאלול ותשרי, להיותו בסיום העבודה בפועל דכל השנה, עיקרו **תיקון העבר** (אף שהוא גם הכנה לשנה הבאה), משא"כ החשבון-צדק שבשבת פרשת נח, להיותו בסיום העבודה בפועל של השבוע הראשון **שכולל** (בכח) השבועות דכל השנה, עיקרו **קבלה על להבא** בנוגע לעבודה בפועל שתהי' במשך השבועות הבאים.

¹³ כלומר: מעין ודוגמא או התחלה של גאולה, כביטויים וביאורים השונים בזה בשיחות הרבי.

מילים האחרונים בקטע שלמעלה. עקירת החולי "מלמפרע" יכול להתפרש לכאורה בכמה אופנים (בדרגה שלמעלה מדרגה כו'). אבל לכאורה לכל לראש הפירוש הוא כפשוטו, **שלא תהי' סיבה לחולי**, והיינו, כי ע"י הידיעה שהגאולה עומדת לבוא – לא ירצה מלכתחילה לחטוא.

ובפרטיות יותר (עפמ"ש ברשימת הביאור למעלה): ע"י הידיעה, שע"י תיקון עניניו הפרטיים ביכולתו להמשיך פעולתה של הגאולה בעניני חיי הפרט שלו (שכולל גם – עניני וחי הפרט הגשמיים), פשוט שלא ירצה מלכתחילה לחטוא, מאחר שע"י תיקון עניניו והנהגה הראוי' כדבעי, הוא יכול להרוויח בעניני חיים הגשמיים שלו כפשוטם.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחרי שעברו כמה עשיריות שנים. . . ועאכו"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב. . . הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

קטע שלמעלה. להעיר:

א) מילים אלו ש"אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו" – הם בעצם הדברים עצמם שלעיל (תחילת אות זה) שמסקנת החשבון צדק היא שהגאולה צריכה לבוא. אלא שכאן מפרט הכוונה בפרטיות יותר – על משיח, והיינו בפשטות, כי התגלות הגאולה ע"פ תורה – היא ע"י משיח.

[בפרטיות יותר – ובסגנון אחר: כיון שמצבו של הכלל – הוא הרי פעולת המשיח על העם, והכלל כבר השלים את כל העבודה ומצב הפרט אינו מעכב הכלל, ממילא עכשיו – אין הדבר תלוי את במשיח צדקנו עצמו].

ב) ההדגשה כאן על משיח, מתאימה להמשך הדברים בשיחה להלן, שצ"ל "ובקשו כו' דוד מלכם", וכן להמשך הדברים בשיחות שלאח"ז, דש"פ וירא, חי"ש ותולדות, שבהן נסוב הדיבור – מענין משיח וגאולה בכלל שדובר בכל השיחות דתשנ"א – לענינו של משיח בפרט (שהם הענינים, דהתגלות מציאות המשיח (וירא, תולדות), לקבל פני משיח (וירא, חי"ש), להכריז על משיח (תולדות), ועוד)¹⁴.

ג) זה ש"אין הדבר תלוי אלא במשיח" – אינו ממעט את ענין העבודה שלנו. והוא בדיוק כמו מסקנת החשבון-צדק (שלעיל) שהגאולה צריכה לבוא, שאינה ממעטת כלל את העבודה שלנו (כמ"ש בשיח (וברשימת הביאור) לעיל) – אף שהגאולה תבוא רק מלמעלה מהקב"ה, א"כ כך גם בענין זה ש"אין הדבר תלוי אלא במשיח". ועי' כל זה ברשימת הביאור (וההערה) שלהלן.

*

י. בהמשך להמדובר לעיל אודות חשבון-צדק, ובמיוחד בקשר ובשייכות להגאולה – יש לעורר ע"ד הוספה בזהירות והידור בקידוש לבנה, ששייך ביותר לתוכן הענינים האמורים לעיל. . .

. . . "לפי שישאל בגלותן אינן זוכין לראות פני שכינה ורחוקה מקבלתה, אבל חידוש הלבנה הוא סימן לישראל שהם עתידים להתחדש כמותה לפאר ליוצרים בקיבול פני שכינה. . . ולזה כשאנו מברכין על החודש בזמנו שהוא סימן שאנו עתידין להתחדש כמותה, הרי אנו כאילו מקבלין פני השכינה". וזהו גם מהטעמים שאומרים בקידוש לבנה "דוד מלך ישראל חי וקיים", "שמלכותו נמשל ללבנה, ועתיד להתחדש כמותה, וכנסת ישראל תחזור להתדבק בבעלה שהוא הקב"ה דוגמת הלבנה המתחדשת עם החמה, שנאמר שמש ומגן ה', ולכן עושין שמחות רקודין בקידוש החודש דוגמת שמחת נישואין".

יב. עפ"ז מובן, שכשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל ס"ט) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

קטע שלמעלה. מילים אלו בשיחה ("אין הדבר תלוי אלא במשיח. . . צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה") משמיעים לנו ברור, שזה ש"אין הדבר תלוי אלא במשיח" – נוגע הוא אלנו בעבודה. במילים אחרות: ענינו של משיח (זה שאין הדבר תלוי אלא בו) צריך לפעול בנו.

¹⁴ ואח"כ בשיחות שלאחרי ש"פ תולדות (מש"פ ויצא ואילך) נסוב הדיבור שוב לענין המשיח גאולה, ואח"כ בשיחות דמש"פ וישב עד ש"פ בא – רק בענין הגאולה. והוא ע"פ סדר המבואר בשיחה דש"פ תולדות, שאחרי התגלות מציאות המשיח בא התגלותו בפעולותיו (גאולה).

והפעולה **עלנו** בזה – הוא בכמה ענינים: ראשית הכול, כמבואר בהמשך השיחה כאן – בענין ד"ובקשו בו' **דוד מלכם**"; ובשיחות שלאח"ז (דש"פ וירא וחי"ש ותולדות) מבאר, שצריך להיות אצלנו הענין ד"לקבל פני משיח" ולהכריז על המשיח וכו'. שכל אלו – הם החדרת **ענינו ומציאותו של משיח בנו**.

ויש להעיר: נקודה זו – מבוארת בעצם בכוב"מ, שהתגלות העצם הוא **דוקא** ע"י פעולת העצם על עבודה שלנו, וגם, **ששלימות** ההתגלות בזה היא, כשעבודה שלנו גופא עשוי' מתוך **הידיעה והכרה** שהיא רק פעולתו של העצם.

א"כ מובן שכך הוא גם במציאות המשיח, **שהפעלת** ענינו של משיח (זה "שאין הדבר תלוי אלא במשיח") הוא דוקא ע"י פעולתו של המשיח **עלינו**, והוא ע"ד הנ"ל, כשהעבודה שלנו גופא עשוי' מתוך הידיעה הכרה שהיא בעצם רק **ענינו של משיח**.

ועי' במצוין כאן בהע"15 שמפורשים הדברים בנוגע להבאת הגאולה ע"י **הקב"ה**, שאף שהגאולה תהי' רק **בכוחו של הקב"ה**, אעפ"כ התגלות הגאולה בפועל – שע"י כוחו של הקב"ה – תהי' דוקא ע"י פעולת כוחו של הקב"ה **עלנו**.

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בכגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים), כולל גם הזהירות בנוגע **להזמן** דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד, אחר ז' ימים למולד, ובמוצאי שבת, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . . אבל אם הוא אח"כ אין ממתנין עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן", ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף – ונהרא נהרא ופשטי', ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "**ובקשו** את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

יג. . . ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה . . ארץ עשר אומות, ובארצנו הקדושה עצמה . . ושם גופא – "אל מקום המזבח" . . ושם נעשה לפניך . . כמצות רצונך", כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים פני שכניה – "יראה אל אלקים בציון", ויתירה מזה, "יראה גו' אל פני האדון הוי'", כולל גם היחוד דשם הוי' ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה (כנ"ל סי"א), "הוי' הוא האלקים", ובעילוי אחר עילוי, ז"פ "הוי' הוא האלקים" שאומרים בנעילת יוהכ"פ (לאחרי אמירת "שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד" פ"א, ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג"פ) – (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז בניגון המקובל: הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

סיכום ונקודות הנלמדות (בדא"פ לפענ"ד בו') משיחה זו:

¹⁵ עי' שיחת כ"ח סיון תנש"א, סוף אות ח', סה"ש ע' 646:

הייחוד של כל יהודי בתור יחיד עם עצמות ומהות – כך שמהווים מציאות אחת ממש, באחדות אמיתית – "והיו לבשר אחד" עד באופן דיחיד, עד – למעלה מיחיד . . התוצאה שיוצאת מזה . . יהודי נעשה (בגופו ובנשמתו) "שותף להקב"ה" (באופן של התאחדות) ככל עניניו של הקב"ה, כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כל יהודי, ודוקא בתור נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתינו" באה הגאולה, וצריך להגיע כביכול לכך שכל יהודי יסכים לזה, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם" אלא שישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל שגאולה מלשון גילוי – הגילוי של אלופות של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י העבודה של יהודי בגלות).

ולהעיר גם משיחת ש"פ תבוא תנש"א, אות י"ד:

אף שידוע פתגם רבותינו נשיאינו ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא מרצון ה' כו'" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי "חד" עם קוב"ה, אין לו את רצונו הפרטי . . רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה, יש בכחו של יהודי (לפעול שהקב"ה י) בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

א) בימינו אלה, חיי הפרט וחיי הכלל – אינם דברים נפרדים, אלא מציאות אחת.

לכן בנוגע לענין הכלל – זה שבימינו ראויים אנו כבר לגאולה: על אף שאנו ראויים כבר לגאולה, עלינו לדעת, שיסוד העבודה מתחילה עם עניני הפרט, דהיינו, חשבון-צדק על מצבו הפרטי. ממילא יוצא מזה, שהשלכת האדם עצמו לגמרי בעניני הכלל (של גאולה ומשיח) בלי להכיר את עצמו והנעשה אתו במעמדו מצבו הפרטי (או עד"ז, בלא להתייחס כדבעי למצבו ורגשי נפשו של השני), היא עבודה בלתי מסודרת וחסרה השלמת המטרה של החדרת הגאולה וענינו של משיח במציאות העולם.

מאידך, תיקון עניני הפרט בימינו – הוא רק מתוך התחשבות והכרה במעמדו ומצבו של הכלל. לכן בכל עניני חיי הפרט (חינוך, החזקת הנוער במסגרת, שלום בית, חיזוק וביסוס השכונה, שלמות הארץ וכו' וכו') מן ההכרח לקחת בחשבון את זה שהגאולה עומדת לבוא ושלכן היא פועלת כבר עכשיו בגשמיות בחיי הפרט שלנו (כמבואר בשיחות דתנש"א ועוד), ודוקא מתוך הכרה זו לגשת לתיקון עניני הפרט, כי ההכרה תקל ותביא תועלת של תשועה וגאולה והצלחה ממשית בגשמיות בכל עניני תיקון חיי הפרט.

ב) העבודה בימינו קשורה עם ענינו ומציאותו של משיח, וזה צריך להתבטא בענין הדרישה על משיח כו'.

הוספה:

להעיר בכ"ז (לכאורה באופן שונה קצת) בשיחת ש"פ ויקהל תשנ"ב (ע' 440):

בקביעות כו"כ שנים פרשיות ויק"פ הם מחוברות, ובקביעות ש.ז. היא שפרשיות ויקהל פקודי הם פרשיות נפרדות. וביאור הענין בעבודת האדם: כללות עבודת האדם היא כמחז"ל "אני נבראתי לשמש את קוני", ולפעול גם ככל עניני העולם "לשמש את קונם". אך בזה גופא ישנם ב' אופנים והם מרומזים בשמות הפרשיות ויק"פ: א) "ויקהל" – שמגלה ככל עניני העולם את העבודה הכללית (שלמעלה מפרטים) ד"לשמש את קונם", ועי"ז פועל אחדות בכל עניני העולם, ועאכו"כ בכנ"י ע"י הענין דאהבת ואחדות ישראל. ב) "פקודי" – (לאחרי העבודה הכללית המאחדת את כל הפרטים – ה"ה) מגלה ככל פרט ופרט את החידוש המיוחד בענינו הפרטי לשמש את קונו. וזהו החידוש בקביעות ש.ז. שקוראים פ' ויקהל בשבוע בפ"ע ופ' פקודי בשבוע בפ"ע – שבזה מודגש שישנה שלימות בעבודה דויקהל בפ"ע – שמגלים את האחדות הכללית בהבריאה ובכנ"י, ולכן אי"צ לחכות עד שמגלה ככל פרט את העבודה דפקודי.

ושם (בהמשך לזה):

כל הנ"ל בהדגשה מיוחדת, כשרואים בשנים האחרונות איך שנעשה ה"ויקהל" בפשטות – קיבוץ גליות דכנ"י מכל העולם, שעולים לאה"ק. והעלי' היא באין-ערוך להעליות שהיו פעם בדורות שלפנ"ז.